

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 25. júna 2020¹

Vec C-510/19

**Openbaar Ministerie,
YU,
ZV
proti
AZ**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel, Belgicko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Policajná a justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 6 ods. 2 – Pojem vykonávajúci súdny orgán – Článok 27 ods. 3 písm. g) a článok 27 ods. 4 – Žiadosť o dodatočný súhlas, ktorý udelila prokuratúra vykonávajúceho členského štátu“

1. Súdny dvor sa viackrát vyjadril k pojmu „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV², pričom spresnil podmienky, ktoré musí spĺňať orgán, ktorý *vydáva* európsky zatykač.³

2. Prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania mu poskytuje príležitosť vyložiť ten istý pojem, ale tento raz v súvislosti s článkom 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia v spojení s jeho článkom 27. Žiada ho o to belgický súd, ktorý sa v podstate pýta, či holandskú prokuratúru možno považovať za „súdny orgán“, ktorý *súhlasí* s rozšírením trestných činov uvedených v predchádzajúcom európskom zatykači, ktorý už bol vykonaný.

I. Právny rámec

A. Právo Únie. Rámcové rozhodnutie 2002/584

3. V odôvodneniach 5, 6 a 8 sa uvádza:

„(5) Cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania [odovzdávania – *neoficiálny preklad*] osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie

¹ Jazyk prednesu: španielčina.

² Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmenené rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie“).

³ Pozri napríklad rozsudok z 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) (C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077; ďalej len „rozsudok Prokuratúry Lyon a Tours“) a citovanú judikatúru.

nového zjednodušeného systému vydávania [odovzdávania – *neoficiálny preklad*] odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

- (6) Európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako „základný kameň spolupráce v oblasti súdnictva“;

...

- (8) Rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná [vyžiadaná – *neoficiálny preklad*] osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní [odovzdaní – *neoficiálny preklad*].“

4. V súlade s článkom 1 („Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“):

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].“

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

5. Článok 6 („Určenie príslušných súdnych orgánov“) stanovuje:

„1. Vydávajúci súdny orgán bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu [Súdny orgán vydávajúci zatykač bude súdny orgán členského štátu vydávajúceho zatykač – *neoficiálny preklad*], ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

2. Vykonávajúci súdny orgán bude súdny orgán vykonávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vykonať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

3. Každý členský štát bude informovať Generálny sekretariát Rady o príslušnom súdnom orgáne podľa svojich právnych predpisov.“

6. Podľa článku 14 („Vypočutie vyžiadanej osoby“):

„Ak zatknutá osoba nesúhlasí so svojím odovzdaním podľa článku 13, má nárok, aby bola vypočutá vykonávajúcim súdnym orgánom v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu.“

7. Článok 15 („Rozhodnutie o odovzdaní“) znie:

„1. Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.

...“

8. Článok 19 („Vypočutie osoby pred rozhodnutím“) stanovuje:

„1. Požadovaná [Vyžiadaná – *neoficiálny preklad*] osoba sa vypočuje súdnym orgánom, za prítomnosti ďalšej osoby určenej v súlade s právnymi predpismi členského štátu dožadujúceho súdu.

2. Vyžiadaná osoba sa vypočuje v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu a za podmienok určených na základe vzájomnej dohody medzi vydávajúcim [medzi súdnym orgánom vydávajúcim zatykač – *neoficiálny preklad*] a vykonávajúcim súdnym orgánom.

3. Príslušný vykonávajúci súdny orgán môže poveriť iný súdny orgán svojho členského štátu, aby sa zúčastnil na vypočutí vyžiadanej osoby s cieľom zabezpečiť riadne uplatnenie tohto článku a stanovených podmienok.“

9. V zmysle článku 27 („Možnosť trestného stíhania za iné trestné činy“):

„1. Každý členský štát môže oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady, že vo svojich vzťahoch s inými členskými štátmi, ktoré urobia rovnaké oznámenie, bol daný [sa predpokladá, že bol daný – *neoficiálny preklad*] súhlas k trestnému stíhaniu, odsúdeniu alebo zadržaniu s cieľom vykonania trestu alebo ochranného opatrenia [trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*] pre trestný čin, ktorý bol spáchaný pred odovzdaním príslušnej osoby, s výnimkou trestného činu [iného, ako je trestný čin – *neoficiálny preklad*], pre ktorý bola táto osoba odovzdaná, ak v osobitnom prípade vykonávajúci súdny orgán neuvedie inak vo svojom rozhodnutí o odovzdaní.

2. S výnimkou prípadov uvedených v odsekoch 1 a 3 odovzdaná osoba sa nemôže trestne sťahť, odsúdiť alebo inak pozbaviť slobody pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním ako pre ten, pre ktorý bola odovzdaná.

3. Odsek 2 sa neuplatní v nasledujúcich prípadoch:

...

g) ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý osobu odovzdal, dá svoj súhlas v súlade s odsekom 4.

4. Žiadosť o súhlas sa predloží vykonávajúcemu súdnemu orgánu doplnená o informáciu uvedenú v článku 8 ods. 1 a prekladom uvedeným [a preklad uvedený – *neoficiálny preklad*] v článku 8 ods. 2. Súhlas sa dá, ak trestný čin, pre ktorý je požadovaný, podlieha odovzdaniu v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Súhlas sa odmietne z dôvodov uvedených v článku 3 a inak môže sa odmietnuť iba z dôvodov uvedených v článku 4. Rozhodnutie sa prijme najneskôr do 30 dní po prijatí žiadosti.

...“

B. Vnútroštátne právo

1. Belgické právo. Zákon o európskom zatykači⁴

10. V článku 37 sa uvádza:

„1. Osobu, ktorá bola odovzdaná na základe európskeho zatykača vydaného belgickým súdnym orgánom, nemožno trestne stíhať, odsúdiť ani pozbaviť slobody pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním než ten, pre ktorý bola odovzdaná.“

2. Odsek 1 sa neuplatní v nasledujúcich prípadoch:

...

Pokiaľ nejde o prípady uvedené v prvom bode, ak vyšetrovací sudca, prokurátor alebo súd chce trestne stíhať, odsúdiť alebo pozbaviť slobody odovzdanú osobu pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním než ten, pre ktorý bola odovzdaná, je potrebné predložiť vykonávajúcemu súdnemu orgánu žiadosť o súhlas, ku ktorej sa pripoja informácie uvedené v článku 2 ods. 4 a prípadne aj preklad.“

2. Holandské právo

a) Zákon z 29. apríla 2004, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie⁵

11. Článok 14 stanovuje:

„1. Odovzdanie sa povolí len pod všeobecnou podmienkou, že vyžiadaná osoba nebude trestne stíhaná alebo odsúdená alebo jej osobná sloboda nebude inak obmedzená v súvislosti so skutkami, ktoré boli spáchané pred jej odovzdaním a pre ktoré nebola odovzdaná, okrem prípadu, že

...

f) bola podaná žiadosť o predchádzajúci súhlas prokurátora a tento súhlas bol udelený.

...

3. Prokurátor na žiadosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač a na základe doručeného európskeho zatykača s priloženým prekladom udelí súhlas v zmysle odseku 1 písm. f)... vo vzťahu k skutkom, pre ktoré mohlo byť povolené odovzdanie podľa tohto zákona. ...“

12. V článku 35 ods. 1 sa uvádza:

„Čo najskôr po vydaní rozhodnutia, ktorým sa úplne alebo čiastočne udelí súhlas s odovzdaním, sa vyžiadaná osoba skutočne odovzdá. Prokurátor po dohode so súdnym orgánom vydávajúcim zatykač určí čas a miesto odovzdania.“

⁴ Wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel z 19. decembra 2003 (Belgisch Staatsblad, 22. december 2003, s. 60075).

⁵ Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende det Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Stb. 2004 č. 195, ďalej len „Olv“). Tento zákon bol s účinnosťou od 13. júla 2019 zmenený.

13. Článok 44 v znení účinnom do 13. júla 2019 stanovoval:

„Prokurátor môže vystupovať ako súdny orgán vydávajúci zatykač.“

14. Článok 44 v znení účinnom od 13. júla 2019 znie takto:

„Vyšetrovací sudca [rechter-commissaris] môže vystupovať ako súdny orgán vydávajúci zatykač“.

b) Zákon o organizácii súdnictva⁶

15. Podľa článku 127 môže minister spravodlivosti a bezpečnosti vydávať všeobecné a osobitné pokyny týkajúce sa výkonu úloh a právomocí prokuratúry.

II. Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

16. Vyšetrovací sudca Rechtbank van eerste aanleg te Leuven (Súd prvého stupňa Leuven, Belgicko) vydal 26. septembra 2017 európsky zatykač voči AZ, belgickému štátnemu príslušníkovi, na účely trestného stíhania pre trestné činy falšovania listín a podvodu spáchané v Belgicku počas roka 2017.

17. AZ, ktorý bol zadržaný v Holandsku na základe uvedeného európskeho zatykača, bol 13. decembra 2017 odovzdaný belgickým orgánom na základe rozhodnutia Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko).

18. Dňa 26. januára 2018 ten istý vyšetrovací sudca Rechtbank van eerste aanleg te Leuven (Súd prvého stupňa Leuven) vydal (druhý) európsky zatykač, ktorým požiadal o odovzдание AZ pre iné trestné činy falšovania listín a podvodu než tie, ktoré boli uvedené v prvom európskom zatykači.

19. Dňa 13. februára 2018 officier van justitie (prokurátor) Arrondissementsparket Amsterdam (Okresná prokuratúra Amsterdam, Holandsko) udelil súhlas s trestným stíhaním AZ pre všetky trestné činy uvedené v oboch európskych zatykačoch.

20. AZ bol napokon odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní troch rokov.

21. AZ napadol odsudzujúci rozsudok odvolaním na Hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel, Belgicko), pričom tvrdil, že holandskú prokuratúru nemožno považovať za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2, článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia.

22. Za týchto okolností Hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel) kladie Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1.1. Ide v prípade pojmu ‚súdny orgán‘ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia o autonómny pojem práva Únie?

1.2. V prípade kladnej odpovede na otázku 1.1: Na základe akých kritérií možno určiť, či je orgán vykonávajúceho členského štátu takýmto súdnym orgánom a či európsky zatykač vykonávaný týmto orgánom preto predstavuje súdne rozhodnutie?

⁶ Wet op de Rechterlijke Organisatie z 18. apríla 1827 (zákon o organizácii súdnictva, ďalej len „Wet RO“).

1.3. V prípade kladnej odpovede na otázku 1.1: Spadá Openbaar Ministerie (prokuratúra, Holandsko), presnejšie povedané officier van justitie (prokurátor), pod pojem ‚súdny orgán‘ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia, a predstavuje preto európsky zatykač vykonávaný týmto orgánom súdne rozhodnutie?

1.4. V prípade kladnej odpovede na otázku 1.3: Je prípustné, aby prvotné odovzdanie preskúmal súdny orgán, presnejšie povedané Overleveringskamer te Amsterdam (Senát súdu v Amsterdame pre rozhodovanie o odovzdávaní, Holandsko), podľa článku 15 rámcového rozhodnutia, pričom sa rešpektuje okrem iného právo dotknutej osoby na vypočutie a na prístup k spravodlivosti, zatiaľ čo na dodatočné odovzdanie podľa článku 27 rámcového rozhodnutia je príslušný iný orgán, a to officier van justitie (prokurátor), pričom nie je zabezpečené právo dotknutej osoby na vypočutie a na prístup k spravodlivosti, takže v rámci rámcového rozhodnutia vzniká zjavný nesúlad bez akéhokoľvek opodstatneného dôvodu?

1.5. V prípade kladnej odpovede na otázky 1.3 a 1.4: Majú sa články 14, 19 a 27 rámcového rozhodnutia vykladať v tom zmysle, že prokuratúra, ktorá vystupuje ako vykonávajúci súdny orgán, musí predovšetkým chrániť právo dotknutej osoby na vypočutie a na prístup k spravodlivosti predtým, než môže udeliť súhlas s trestným stíhaním, odsúdením alebo držaním osoby vo väzbe vzhľadom na výkon trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody pre trestný čin, ktorý bol spáchaný pred jej odovzdaním na základe európskeho zatykača a na ktorý sa nevzťahuje žiadosť o odovzdanie?

2. Považuje sa prokurátor Arrondissementsparket Amsterdam (Okresná prokuratúra Amsterdam), ktorý koná na základe článku 14 [Olv], za vykonávajúci súdny orgán v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia, ktorý odovzdal vyžiadanú osobu a ktorý môže udeliť súhlas v zmysle článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia?“

III. Konanie na Súdnom dvore

23. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený do kancelárie Súdneho dvora 4. júla 2019.

24. Písomné pripomienky predložili AZ, Openbaar Ministerie (prokuratúra), nemecká, španielska, maďarská a holandská vláda, ako aj Komisia.

25. Nariadenie pojednávania sa nepovažovalo za potrebné.

IV. Analýza

A. O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

26. Nemecká vláda pochybuje o prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania (hoci formálne nevzniesla námietku neprípustnosti tohto návrhu), lebo sa domnieva, že položené otázky nie sú relevantné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu v trestnom konaní vedenom na tomto súde.

27. Uvedené otázky sa týkajú skôr právoplatných právnych aktov prijatých v Holandsku (odovzdanie AZ a súhlas holandského prokurátora s jeho stíhaním za skutky spáchané pred týmto odovzdaním) než konania vedeného na belgickom vnútroštátnom súde. Tento posledný uvedený súd podľa nemeckej vlády nemôže preskúmať rozhodnutie o odovzdaní vydané holandským súdom (teda súdom štátu, ktorý vykonáva európsky zatykač).

28. Je pravda, že vnútroštátny súd nemôže rozhodnúť o platnosti rozhodnutí holandských orgánov, ktorú musia v rámci vnútroštátneho právneho poriadku vykonávajúceho členského štátu (Holandska) posúdiť súdy tohto štátu.

29. Vnútroštátny súd však má právomoc posúdiť účinky, ktoré majú mať rozhodnutia holandských orgánov prijaté pri vykonávaní európskeho zatykača vydaného belgickými orgánmi v belgickom právnom poriadku. Pripomínam, že vnútroštátny súd, ktorý vychádza z toho, že uvedené rozhodnutia sú platné – pričom z tohto predpokladu musí vychádzať z dôvodu zásady vzájomnej dôvery –, môže zväziť dôsledky, ktoré tieto rozhodnutia spôsobujú v jeho vnútroštátnom právnom poriadku.

30. Osoba, ktorú súdia belgické súdy, má právo, ktoré jej priznáva článok 27 rámcového rozhodnutia, „aby bola stíhaná, odsúdená alebo inak pozbavená slobody iba pre trestný čin, pre ktorý bola odovzdaná“, s výnimkami stanovenými v uvedenom ustanovení.⁷

31. Vychádzajúc z tohto predpokladu, AZ nemôže byť v Belgicku odsúdený alebo inak pozbavený slobody pre skutky, ktoré sú odlišné od skutkov uvedených v (prvom) európskom zatykači, ktorý vykonal Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame), pokiaľ holandské orgány nesúhlasili s rozšírením uvedeným v (druhom) európskom zatykači, ktorý vydali belgické orgány.

32. AZ ako nositeľ uvedeného práva, uznaného rámcovým rozhodnutím, má nárok uplatniť ho na belgických súdoch, ktoré majú právomoc trestne ho stíhať, odsúdiť alebo pozbaviť slobody. Môže sa teda vo svoj prospech dovoľávať účinkov, ktoré v belgickom právnom poriadku vyvoláva prípadná nezákonnosť rozhodnutia vykonávajúceho štátu, ktorým bol udelený súhlas s rozšírením trestných činov uvedených v európskom zatykači.

33. AZ by sa zjavne mohol brániť na holandských súdoch, ktoré udelili sporný súhlas⁸, a preto sú schopné ako taký ho zrušiť. Keďže však AZ už bol odovzdaný belgickým orgánom, ak by bol nútený napadnúť tento súhlas na súde vykonávajúceho členského štátu (Holandska), ktorého územie už opustil, mohlo by to sťažiť výkon jeho práva na účinnú súdnu ochranu a viesť k predĺženiu trestného konania.

34. Belgické súdy bez toho, aby museli posúdiť platnosť súhlasu udeleného holandskými orgánmi, môžu posúdiť tento súhlas z hľadiska práva Únie, v prípade pochybností s pomocou Súdneho dvora. Inak povedané, môžu preskúmať aspekty uvedeného súhlasu, ktoré sú podmienené výlučne rámcovým rozhodnutím.

35. V rozsahu relevantnom pre prejednávanú vec, vnútroštátny súd môže konkrétne overiť, či súhlas udelil „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 a článku 27 rámcového rozhodnutia, pretože uvedený pojem (ako vysvetlím nižšie) je autonómnym pojmom práva Únie.

36. Ak by z uvedeného overenia vyplynul záver, že holandský prokurátor nemá právomoc konať ako vykonávajúci súdny orgán v súlade s článkom 6 ods. 2 a článkom 27 rámcového rozhodnutia, vnútroštátny súd môže vyvodiť príslušné závery v belgickom právnom poriadku.

37. Aby som to zhrnul, ak je diskusia obmedzená na otázku, či holandský orgán, ktorý na žiadosť belgických orgánov udelil súhlas, možno podľa práva Únie v kontexte európskeho zatykača považovať za „súdny“ orgán, domnievam sa, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

⁷ Rozsudok z 1. decembra 2008, Leymann a Pustovarov (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669; ďalej len „rozsudok Leymann a Pustovarov“, bod 44).

⁸ Výrazom „súhlas“ zaužívaným spôsobom označujem súhlas, ktorý udeľuje orgán vykonávajúceho štátu podľa článku 27 rámcového rozhodnutia, s tým, aby bola už odovzdaná osoba trestne stíhaná, odsúdená alebo zbavená slobody pre trestný čin, ktorý bol spáchaný pred jej odovzdaním, iný než trestný čin, pre ktorý bola táto osoba odovzdaná.

B. O veci samej

1. Autonómny pojem „súdny orgán“ (prejudiciálna otázka 1.1)

38. S výnimkou maďarskej vlády, ktorá sa v tejto súvislosti výslovne nevyjadrila, sa účastníci prejudiciálneho konania zhodujú na tom, že slovné spojenie „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia je autonómnym pojmom práva Únie.

39. S uvedeným tvrdením v plnom rozsahu súhlasím. Hoci Súdny dvor doteraz rozhodoval o uvedenom pojme v rámci odseku 1 článku 6 rámcového rozhodnutia (orgán vydávajúci zatykač), domnievam sa, že jeho úvahy možno uplatniť aj na výklad odseku 2 uvedeného článku (vykonávajúci orgán).

40. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že hoci v súlade so zásadou procesnej autonómie môžu členské štáty podľa svojho vnútroštátneho práva určiť „súdny orgán“, ktorý má právomoc vydať európsky zatykač, neprináleží im určiť význam a rozsah tohto pojmu, ktorý si „vyžaduje v celej únii autonómny a jednotný výklad, ktorý treba uskutočniť s prihliadnutím na znenie článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia..., na kontext, do ktorého je vložený, ako aj na cieľ, ktorý sleduje toto rámcové rozhodnutie“.⁹

41. Rovnaké dôvody sa uplatnia, pokiaľ ide o pojem „súdny orgán“, ktorý má právomoc vykonať európsky zatykač a v dôsledku toho aj – v zmysle článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia – udeliť súhlas spomenutý v týchto posledných uvedených ustanoveniach.

42. Na prejudiciálnu otázku 1.1 teda treba odpovedať kladne, čo umožňuje preskúmať ostatné prejudiciálne otázky, ktorými sa budem zaoberať súčasne.

2. Prokuratúra ako vykonávajúci orgán v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia

a) Prokuratúra ako súdny orgán vydávajúci zatykač: judikatúra Súdneho dvora

43. Súdny dvor už stanovil podmienky, ktoré musí spĺňať súdny orgán, ktorý má právomoc vydať európsky zatykač. Uvedené podmienky vyplývajú z výkladu založeného na troch faktoroch: a) znenie článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, b) kontext, do ktorého je uvedené ustanovenie vložené, a c) cieľ, ktorý sleduje toto rámcové rozhodnutie.¹⁰

44. Na základe vyššie uvedeného Súdny dvor rozhodol, že výraz „súdny orgán“ „neoznačuje len sudcov alebo sudy členského štátu, ale v širšom zmysle sa môže vzťahovať aj na orgány, ktorých úlohou je podieľať sa na výkone spravodlivosti v dotknutom právnom poriadku“.¹¹

45. Pri určovaní, ktoré z orgánov podieľajúcich sa na výkone spravodlivosti sa majú považovať za „súdne orgány“, Súdny dvor vzal do úvahy, že rámcové rozhodnutie je „nástrojom justičnej spolupráce v trestných veciach, ktorá sa týka vzájomného uznávania nie iba konečných rozhodnutí vydaných trestnými súdmi, ale v širšom zmysle aj iných rozhodnutí prijatých súdnymi orgánmi členských štátov v trestnom konaní, vrátane štádia stíhania trestných činov“.¹²

⁹ Rozsudok Prokuratúry Lyon a Tours, bod 51 a citovaná judikatúra.

¹⁰ Pozri napríklad rozsudok z 27. mája 2019, PF (Generálny prokurátor Litvy) (C-509/18, EU:C:2019:457; ďalej len „rozsudok Generálny prokurátor Litvy“, bod 28).

¹¹ Rozsudok z 10. novembra 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858; ďalej len „rozsudok Poltorak“, bod 33).

¹² Rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry Lübeck a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456; ďalej len „rozsudok Prokuratúry Lübeck a Zwickau“, bod 52). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

46. Súdny dvor ďalej uviedol, že konkrétne „výraz ‚konanie‘, ktorý sa vykladá široko, môže zahŕňať celé trestné konanie, a to tak prípravné konanie, ako aj samotné trestné konanie pred súdom, a tiež štádium výkonu právoplatného rozhodnutia trestného súdu vydaného voči osobe, ktorá bola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu“.¹³

47. Keďže európsky zatykač je nástrojom justičnej spolupráce, možno ho vydať v trestnom konaní v širšom zmysle, a to aj v konaní, v ktorom prokuratúra „má... stanoviť predpoklady pre výkon súdnej moci trestnými súdmi“.¹⁴

48. Pojem „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia teda v zásade zahŕňa prokuratúru.

49. Keďže však vzájomná dôvera a vzájomné uznávanie majú kľúčový význam v systematike rámcového rozhodnutia,¹⁵ „súdny orgán vydávajúci zatykač [musí] uistiť vykonávajúci súdny orgán o tom, že vzhľadom na záruky ponúkané právnym poriadkom [členského štátu vydávajúceho zatykač] *koná pri vykonávaní svojich úloh súvisiacich s vydaním európskeho zatykača nezávisle*“.¹⁶

50. Prokuratúru teda možno považovať za „súdny orgán“ na účely vydania európskeho zatykača, ak má postavenie, ktoré zaručuje jej nezávislosť, aj keď táto nezávislosť podľa Súdneho dvora vôbec nemusí byť zhodná so *súdnou nezávislosťou*.

51. Z tohto hľadiska postačuje, „aby existovali štatutárne a organizačné pravidlá, ktoré dokážu zabezpečiť, aby súdny orgán vydávajúci zatykač nebol pri prijímaní rozhodnutia o vydaní takéhoto zatykača vystavený akémukoľvek riziku, že bude podliehať najmä individuálnym pokynom zo strany výkonnej moci“.¹⁷

52. K dvom vyššie uvedeným podmienkam, ktorými sú účasť na výkone spravodlivosti a nezávislosť v podobe vylúčenia individuálnych pokynov zo strany výkonnej moci, Súdny dvor doplnil tretiu podmienku, ktorá sa týka konania, v ktorom má prokuratúra právomoc vydať európsky zatykač: vydanie európskeho zatykača prokurátorom musí podliehať súdnemu preskúmaniu.¹⁸

53. Aby som to zhrnul, prokuratúra, ktorá sa podieľa na výkone spravodlivosti, sa považuje za „súdny orgán vydávajúci zatykač“ len vtedy, ak má organizačné postavenie, ktoré vylučuje možnosť dostávať konkrétne pokyny zo strany výkonnej moci. Ak je to tak, prokuratúra má právomoc vydať európsky zatykač, pokiaľ jej rozhodnutie možno napadnúť na súde.¹⁹

¹³ Tamže, bod 54.

¹⁴ Tamže, bod 62.

¹⁵ Rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861; ďalej len „rozsudok Kovalkovas“, bod 27): vzájomná dôvera a vzájomné uznávanie „umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Zásada vzájomného uznávania najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti konkrétne ukladá každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie a najmä základné práva týmto právom uznané“.

¹⁶ Rozsudok Prokuratúry Lübeck a Zwickau, bod 74. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

¹⁷ Tamže, bod 74.

¹⁸ Uvedená požiadavka „nie je podmienkou na to, aby sa tento orgán považoval za súdny orgán vydávajúci zatykač v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia...[, a] nesúvisí so zákonnou ani organizačnou úpravou uvedeného orgánu, ale týka sa postupu vydávania zatykača“. Rozsudok Prokuratúry Lyon a Tours, bod 48.

¹⁹ Prísne vzaté, tak je to v prípade vydania európskeho zatykača, ktorého účelom je vedenie trestného stíhania. Pokiaľ ide o európsky zatykač na účely výkonu trestu, Súdny dvor nevyžaduje, aby rozhodnutie prokuratúry podliehalo súdnemu preskúmaniu. Rozsudok z 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Prokuratúra Brusel) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079; ďalej len „rozsudok Prokuratúra Brusel“, bod 39).

b) Uplatnenie tejto judikatúry na prokuratúru ako orgán vykonávajúci európsky zatykač

54. Vzťahujú sa vyššie opísané podmienky, ktoré sa týkajú postavenia prokuratúry ako orgánu vydávajúceho zatykač, na prokuratúru aj na účely jej označenia za „súdny orgán vykonávajúci“ európsky zatykač?

55. Zatiaľ čo AZ a nemecká a španielska vláda odpovedajú na uvedenú otázku kladne, holandská vláda sa prikláňa k menej striktnému uplatneniu požiadaviek nezávislosti a možnosti súdneho preskúmania.

56. Pripomínam, že podľa návrhu na začatie prejudiciálneho konania:

- AZ bol odovzdaný na základe rozhodnutia Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame), ktorý konal ako „vykonávajúci súdny orgán“ podľa článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia,
- naopak súhlas podľa článku 27 rámcového rozhodnutia udelil prokurátor Arrondissementsparket Amsterdam (Okresná prokuratúra Amsterdam), ktorého oprávnenie udeliť tento súhlas je predmetom sporu vo veci samej.

57. Na základe uvedených skutočností sa vnútroštátny súd konkrétne pýta, či holandská prokuratúra môže vykonať európsky zatykač, teda konať ako „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia.

58. Uvedená otázka má však zmysel, ak sa vychádza z predpokladu, že „súdny orgán, ktorý udeľuje súhlas“ (článok 27 rámcového rozhodnutia) je totožný s „vykonávajúcim súdnym orgánom“ (článok 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia). Ako som vysvetlil vyššie, v tomto prípade o vykonaní európskeho zatykača rozhodol holandský súd, zatiaľ čo holandská prokuratúra len neskôr udelila súhlas s rozšírením trestných činov, ktoré sa AZ kládli za vinu, o ktorý požiadali belgické orgány.

59. V prejednávacom prípade teda nie je podstatné, či holandská prokuratúra mala z abstraktného hľadiska postavenie „vykonávajúceho súdneho orgánu“, ale či mohla v súlade s článkom 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia súhlasiť s uvedeným rozšírením trestných činov, za ktoré bolo možné uložiť trest.

60. Gramatický výklad článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia nasvedčuje tomu, že *súhlas* môže *udelieť* len orgán, ktorý *vykoná* európsky zatykač. Normotvorca v uvedenom ustanovení poukazuje práve na súhlas, ktorý udelil „vykonávajúci súdny orgán, ktorý osobu odovzdal“. Jednoznačnosť tohto doslovného znenia podľa môjho názoru nepripúšťa podrobnejšiu diskusiu.

61. Článok 27 rámcového rozhodnutia teda bráni tomu, aby prokurátor za okolností prejednávaneho prípadu mohol súhlasiť s rozšírením trestných činov, pre ktoré bol AZ odovzdaný. Na základe uvedeného ustanovenia mal tento súhlas udeliť holandský vykonávajúci orgán [v tomto prípade Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame)], ktorý už odovzdal uvedenú osobu belgickým orgánom.

62. Ak je to tak, otázka vnútroštátneho súdu nesúvisí s konkrétnymi okolnosťami sporu. Bez ohľadu na to, aké je z abstraktného hľadiska postavenie prokuratúry ako vykonávajúceho súdneho orgánu, keďže v tomto prípade vyžiadajú osobu odovzdal holandský súd, prokurátor Arrondissementsparket Amsterdam (Okresná prokuratúra Amsterdam) nemohol udeliť súhlas spomenutý v článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia.

63. Openbaar Ministerie (prokuratúra) naopak tvrdí, že – odhliadnuc od doslovného znenia článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia – procesná autonómia členských štátov im dovoľuje určiť za „súdny orgán, ktorý udeľuje súhlas“, iný „súdny orgán“, než je vykonávajúci súdny orgán.

64. Domnievam sa, že toto ustanovenie nepripúšťa uvedený výklad. Skôr ho vylučuje.

65. Členské štáty môžu, samozrejme, vo svojich právnych predpisoch slobodne určiť, ktorý súdny orgán má právomoc vykonať európsky zatykač. Pokiaľ je však uvedená otázka vyriešená, väzbu [ktorú stanovuje článok 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia] medzi uvedeným orgánom a orgánom, ktorý udeľuje súhlas s rozšírením európskeho zatykača, nemožno narušiť pod zámienkou zásady procesnej autonómie.

66. Rámcové rozhodnutie zavádza vzťah totožnosti medzi oboma orgánmi, ktorý vnútroštátni zákonodarcovia nemôžu ovplyvniť. Ich autonómia im umožňuje len určiť vykonávajúci súdny orgán, ale nedovoľuje im neuplatniť pravidlo, ktoré zavádza rámcové rozhodnutie (vykonávajúci orgán musí byť tiež orgánom, ktorý udeľuje súhlas).

67. Uvedený vzťah totožnosti navyše vychádza z opodstatnených dôvodov:

- na jednej strane orgán, ktorý vykonal európsky zatykač, má najlepšie predpoklady na to, aby posúdil, či je vhodné rozšíriť ho, vzhľadom na to, že mal možnosť oboznámiť sa s jeho detailmi;
- na druhej strane, ak by orgán, ktorý udeľuje súhlas, bol odlišný od orgánu, ktorý už vykonal európsky zatykač, na to, aby vydal rozhodnutie, bude potrebovať určitý čas, ktorý by tento druhý orgán, ktorý sa už oboznámil s vecou, možno nepotreboval. Uvedené zdržanie pravdepodobne bude viesť k predĺženiu konania o rozšírení, a teda aj rozhodovania o právnom postavení odovzdanej osoby, ktoré je z hľadiska účinného výkonu jej práv prirodzene nelogické.²⁰

68. Hoci v konečnom dôsledku nesúhlasím s predpokladom, z ktorého vychádza Openbaar Ministerie (prokuratúra), subsidiárne preskúvam jej tvrdenie, pričom najprv sa budem venovať podmienkam, ktoré by musela spĺňať na to, aby mohla vykonať európsky zatykač. Následne sa budem zaoberať podmienkami, ktoré by musela spĺňať na to, aby mohla udeliť súhlas s rozšírením skutkov uvedených v európskom zatykači, ktorý už bol vykonaný.

c) Podmienky potrebné na vykonanie európskeho zatykača a postavenie prokuratúry v Holandsku

69. Domnievam sa, že tri vyššie uvedené podmienky na to, aby prokuratúra mohla vydať európsky zatykač (teda účasť na výkone spravodlivosti, nezávislosť a možnosť súdneho preskúmania)²¹, možno uplatniť aj na vykonanie európskeho zatykača.

70. Pripomínam, že podľa Súdneho dvora, „pokiaľ ide o opatrenie, ktoré, tak ako vydanie európskeho zatykača, môže porušiť právo na slobodu dotknutej osoby zakotvené v článku 6 Charty základných práv Európskej únie, táto ochrana zahŕňa požiadavku, aby [bolo prijaté] rozhodnutie spĺňajúce požiadavky účinnej súdnej ochrany“.²²

71. To isté kritérium musí platiť pre vykonanie európskeho zatykača, lebo jeho vykonaním môže byť dotknutá osoba tiež zbavená svojho práva na osobnú slobodu. Samozrejme, dôjde k tomu v prípade, ak vykonanie po konaní vedenom proti odovzdanej osobe nepriamo povedie k uloženiu trestu odňatia slobody. Dôjde k tomu však ešte skôr z dôvodu (dočasného) pozbavenia slobody, ktoré môže vykonávajúci súdny orgán nariadiť podľa článku 12 rámcového rozhodnutia, kým rozhoduje o odovzdaní.

20 Súdny dvor v rozsudku z 9. októbra 2019, NJ (Prokuratúra Viedeň) (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849), uznal, že súd môže „schváliť“ európsky zatykač vydaný prokuratúrou závislou od výkonnej moci. To však neznamená, že členské štáty môžu priznať právomoc vydať európsky zatykač *dvom* orgánom. Jednoducho z toho vyplýva, že orgánom vydávajúcim zatykač bude len orgán, ktorý „schválil“ rozhodnutie prokuratúry. V tom istom zmysle členské štáty môžu stanoviť, že na konaní o udelení súhlasu podľa článku 27 rámcového rozhodnutia sa zúčastní iný orgán než ten, ktorý vykonal európsky zatykač, ale súhlas musí formálne udeliť tento posledný uvedený orgán.

21 Pozri body 43 až 53 týchto návrhov.

22 Rozsudok Prokuratúry Lübeck a Zwickau, bod 68.

72. Na rozdiel od toho, čo platí pre vydanie európskeho zatykača, súdna ochrana osoby dotknutej jeho vykonaním nie je chránená na dvoch úrovniach: súčasťou konania o vykonaní európskeho zatykača nie je konanie rovnocenné konaniu o vydaní vnútroštátneho zatykača.²³ Na jedinej existujúcej úrovni, ktorou je úroveň rozhodnutia o vykonaní, však musí byť zaručené právo na účinnú súdnu ochranu.

73. „Vykonávajúci súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia teda musí byť schopný plniť túto úlohu objektívne a nezávisle. Tak ako to bolo v prípade súdneho orgánu vydávajúceho zatykač, ani vykonávajúci súdny orgán nemôže byť vystavený „riziku, že jeho rozhodovacia právomoc bude podliehať vonkajším usmerneniam alebo pokynom najmä zo strany výkonnej moci, aby neexistovali nijaké pochybnosti o tom, že rozhodnutie o [vykonaní] európskeho zatykača pochádza od tohto orgánu a nie v konečnom dôsledku od výkonnej moci“.²⁴

74. Z vyššie uvedeného vyplýva, že prokuratúra má právomoc vykonať európsky zatykač v súlade s právom Únie len vtedy, ak nemôže dostávať usmernenia alebo pokyny zo strany výkonnej moci. V čase, keď došlo k skutkovým okolnostiam tohto sporu, to v Holandsku nebolo tak, keďže podľa článku 127 Wet RO mohla holandská prokuratúra dostávať individuálne pokyny pochádzajúce od výkonnej moci.

75. V tejto fáze by navyše nebolo potrebné overiť, či je v konaní o vykonaní európskeho zatykača vedenom holandskou prokuratúrou stanovený opravný prostriedok pred súdom rovnocenný tomu, ktorý Súdny dvor vyžaduje v prípade európskych zatykačov, ktoré by uvedená inštitúcia mohla vydať, ak by bola nezávislá od výkonnej moci.²⁵

76. V uvedenom prípade sa rovnaká požiadavka uplatní aj na vykonanie európskeho zatykača prokuratúrou. Opravný prostriedok proti jej rozhodnutiam pred súdom tiež „má zaručiť, že súdne preskúmanie... podmienok potrebných na [vykonanie európskeho] zatykača... sa uskutoční v rámci postupu, ktorý bude v súlade s požiadavkami účinnej súdnej ochrany“.²⁶

d) Podmienky na to, aby holandská prokuratúra mohla súhlasiť s rozšírením skutkov uvedených v európskom zatykači, ktorý už bol vykonaný

77. Pokiaľ ide o súhlas uvedený v článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia, domnievam sa, že musia platiť rovnaké podmienky, aké sa vzťahujú na vykonanie európskeho zatykača, pričom holandská prokuratúra nespĺňa druhú z nich (úplná nezávislosť od výkonnej moci).

78. Holandská prokuratúra by teda tiež nemohla udeliť uvedený súhlas, pričom požiadavku nezávislosti nemožno zmierniť nad rámec toho, čo už vyplýva z judikatúry Súdného dvora týkajúcej sa článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia.²⁷

79. Od požiadavky týkajúcej sa opravného prostriedku pred súdom tiež nemožno upustiť v prípade, ak súhlas udelila prokuratúra, ktorá je nezávislá od výkonnej moci.

23 Rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, body 55 až 57). V skutočnosti by sa dalo povedať, že konanie o vykonaní európskeho zatykača zahŕňa trojúrovňovú ochranu: prvé dve úrovne sú súčasťou konania o vydaní európskeho zatykača a tretiu úroveň predstavuje vykonávacie konanie.

24 Rozsudok Prokuratúry Lübeck a Zwickau, bod 73.

25 Rozsudok Prokuratúry Lyon a Tours, bod 62: „ak právny poriadok členského štátu vydávajúceho zatykač priznáva právomoc vydať európsky zatykač orgánu, ktorý, hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je súdom, potom rozhodnutie o vydaní takéhoto zatykača a najmä primeranosť takéhoto rozhodnutia by mali byť v uvedenom členskom štáte preskúmateľné súdom v rámci postupu, ktorý spĺňa všetky požiadavky účinnej súdnej ochrany“.

26 Tamže, bod 63.

27 V opačnom prípade by došlo k narušeniu modelu rámcového rozhodnutia ako systému odovzdávania osôb medzi súdnymi orgánmi bez – inej ako výlučne pomocnej a administratívnej – účasti výkonnej moci [rozsudok z 28. júna 2012, West (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 54)].

80. Súdny orgán vydávajúci zatykač totiž prostredníctvom žiadosti o udelenie súhlasu s trestným stíhaním, odsúdením alebo pozbavením slobody osoby, ktorá už bola odovzdaná, pre iný trestný čin, než je trestný čin uvedený v európskom zatykači, na základe ktorého došlo k odovzdaniu, určenej vykonávajúcemu súdnemu orgánu, z materiálneho alebo hmotnoprávneho hľadiska vydáva *nový* európsky zatykač.

81. O uvedený súhlas sa žiada v súvislosti s „iným trestným činom“ (teda trestným činom, ktorý z akéhokoľvek dôvodu nebol zohľadnený v európskom zatykači, na základe ktorého bola vyžiadaná osoba odovzdaná), a preto ho možno udeliť len v konaní rovnocennom konaniu, ktoré viedlo k vykonaniu uvedeného európskeho zatykača.

82. Za týchto okolností sa súhlasom v skutočnosti povoľuje (podstatné) rozšírenie²⁸ trestných činov, ktoré sa uvedenej osobe kladú za vinu. Preto je logické, že prokuratúra pri udeľovaní súhlasu musí dodržať rovnaké požiadavky, aké by musela dodržať v súvislosti s pôvodným európskym zatykačom, vrátane možnosti napadnúť jej rozhodnutie.²⁹

83. Aby som to zhrnul, aj keď sa holandská prokuratúra podieľa na výkone spravodlivosti a jej rozhodnutia môžu byť predmetom prípadného súdneho preskúmania, z rizika, že bude podliehať individuálnym usmerneniam alebo pokynom zo strany výkonnej moci, vyplýva, že sa nemôže považovať za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia ani nemôže udeliť súhlas spomenutý v článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia.

3. Právo na vypočutie v konaní o udelení súhlasu uvedeného v článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia

84. Vzhľadom na odpoveď na predchádzajúce otázky, ktorú navrhujem, je zbytočné odpovedať na túto otázku. Pre úplnosť sa však vyjadrím aj k poslednej z otázok, ktoré položil vnútroštátny súd.

85. Openbaar Ministerie (prokuratúra) a holandská vláda zastávajú názor, že rámcové rozhodnutie nepriznáva osobe, ktorá už bola odovzdaná, právo, aby ju vykonávajúci orgán vypočul pred rozhodnutím o tom, či súhlasí s rozšírením trestných činov, za ktoré môže byť súdená.

86. Rámcové rozhodnutie v článku 14 upravuje právo na vypočutie „osob[y, ktorá] nesúhlasí so svojím odovzdaním“, pričom článok 19 na tento účel stanovuje vypočutie. Naopak sa v ňom vôbec nehovorí o súhlase osoby, ktorá už bola odovzdaná, so žiadosťou o rozšírenie trestných činov. Keďže uvedená žiadosť je určená vykonávajúcemu súdnemu orgánu, bolo by možné domnievať sa, že si vyžaduje len súhlas tohto orgánu.

87. Podľa môjho názoru skutočnosť, že rámcové rozhodnutie neupravuje túto otázku, nemôže spôsobiť, že odovzdanaj osobe bude odňaté jej právo na vypočutie (ktoré je súčasťou práva na obhajobu, nerozlučne spätého s právom na účinnú súdnu ochranu) pred rozšírením trestných činov uvedených v pôvodnom európskom zatykači.

88. Uvedené rozšírenie môže v prípade, ak sa odsúhlasí, viesť k tomu, že dotknutá osoba bude trestne stíhaná, odsúdená alebo pozbavená slobody pre iný trestný čin, než je trestný čin, proti ktorému sa mohla v minulosti brániť. Od rozhodnutia sporu týkajúceho sa uvedených otázok teda závisí samotné vymedzenie trestných činov, za ktoré bude môcť byť uvedená osoba napokon súdená, čo svedčí o tom, že je nevyhnutné, aby mala právo na účinnú súdnu ochranu.

²⁸ Uvedenú žiadosť si netreba zamieňať so žiadosťou, ktorá umožňuje vykonať čisto opisné alebo vedľajšie zmeny v skutkoch opísaných v európskom zatykači, ktorý už bol vykonaný. Súdny dvor pripúšťa zmeny, ktoré nemenia povahu pôvodného trestného činu a nie sú dôvodom na odmietnutie výkonu (rozsudok Leymann a Pustovarov, bod 57).

²⁹ Holandská vláda uviedla, že vo vnútroštátnom práve existuje taký opravný prostriedok, aj keď ho AZ nevyužil.

89. Nie je mi jasné, prečo by sa uvedené právo na obhajobu mohlo zrušiť v druhom konaní, ktoré – pripomínam – môže mať rovnako nepriaznivé alebo nepriaznivejšie následky než prvé konanie (ktoré viedlo k vydaniu pôvodného európskeho zatykača).

90. Rešpektovanie práva na obhajobu v konaní o rozšírení trestných činov by mohlo mať jednu z týchto podôb:

- buď sa v rámci konania podľa článku 27 rámcového rozhodnutia uskutoční vypočutie, ako to navrhuje nemecká vláda,
- alebo sa osobe, ktorá už bola odovzdaná, poskytne možnosť namietať proti uvedenému rozšíreniu na orgáne vydávajúcom zatykač v rámci procesného úkonu predchádzajúceho zaslaníu žiadosti tohto orgánu vykonávajúcemu orgánu.

C. Časové obmedzenie účinkov rozsudku Súdneho dvora

91. Openbaar Ministerie (prokuratúra) požiadala, aby v prípade, ak by sa Súdny dvor domnieval, že ju nemožno považovať za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia, rozsudok, ktorým sa skončí toto prejudiciálne konanie, nemal okamžité účinky.

92. Súdny dvor môže iba úplne výnimočne prostredníctvom uplatnenia všeobecnej zásady právnej istoty, ktorá je vlastná právnemu poriadku Únie, pristúpiť k obmedzeniu možnosti akejkoľvek dotknutej osoby dovoliť sa ustanovenia, ktoré vyložil, s cieľom spochybniť právne vzťahy, ktoré vznikli v dobrej viere. Na rozhodnutie o takom obmedzení je nevyhnutné, aby existovala dobrá viera dotknutých osôb a riziko vážnych ťažkostí.³⁰

93. Dobrú vieru holandských orgánov, ktoré bez váhania okamžite prispôsobili svoju právnu úpravu judikatúre Súdneho dvora týkajúcej sa článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, treba považovať za preukázanú. To isté však neplatí pre riziko vážnych ťažkostí: bezprostredné uplatnenie výkladu článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia, ktorý tu navrhujem, nemôže spôsobiť uvedené ťažkosti, ktoré Openbaar Ministerie (prokuratúra) navyše ani presne neurčila.

V. Návrh

94. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Hof van beroep te Brussel (Odvolačný súd Brusel, Belgicko), takto:

Článok 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „vykonávajúci súdny orgán“ ako autonómny pojem práva Únie nezahŕňa prokuratúru členského štátu, ktorá je vystavená riziku, že bude priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym usmerneniam alebo pokynom zo strany výkonnej moci.

Článok 27 ods. 3 písm. g) a článok 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV sa majú vykladať v tom zmysle, že prokuratúra členského štátu, ktorá je vystavená riziku, že bude priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym usmerneniam alebo pokynom zo strany výkonnej moci, nemôže udeliť súhlas spomenutý v uvedených ustanoveniach.

³⁰ Rozsudok Kovalkovas, bod 52 a citovaná judikatúra.